

Spook

© Geertruida van Assen

"Woehoehoeoeoe, shiiiiiiiiiii."

"Jakkes, daar heb je dat geluid weer!" piept Pieter bang. Hij kruipt helemaal onder zijn dekbed. Erik slaat dat van hem van zich af. Gisteren voor het eerst hoorden ze het geluid. Pieter weet zeker dat het van een spook is. Eén die probeert binnen te komen, in de slaapkamer. Echt iets voor een bangerik om zo te denken. Zijn tweelingbroer, en ook nog een kwartier ouder.

Erik loopt naar het raam en duwt het open.

"Erik, wat ga je doen?"

Pieter kijkt hem met grote bange ogen aan.

"Straks komt het spook binnen."

"Welnee joh, spoken bestaan niet. Maar ik zou graag willen weten wat er wel op het dak zit. Als je meewilt zeg je het maar."

"Erik?" probeert Pieter nog.

Maar Erik kruipt al door het raam. Het is glad op het dak. Hij moet goed uitkijken waar hij zijn voeten neerzet en dat valt niet mee, want het is donker. De schoorsteen op het dak kan hij net zien, in de maneschijn. De dakpannen niet, die kan hij alleen maar voelen. Er beweegt iets bij de schoorsteen. "Woehoehoeoeoeoeoeoeoeoeoe", dreunt het vlak bij zijn oren. Het is wit wat over hem heen vliegt. Spookwit. Waar vliegt het heen? Hij kan het niet zien, hij staat verkeerd. Het vliegt ergens achter hem. Hij moet zich omdraaien.

Zijn voet zoekt houvast. Hij moet het dak de rug toedraaien. Wat een gemier. Met twee voeten op één dakpan. Er knapt iets. Weg is zijn houvast. Loeihard glijdt hij naar beneden, een hele rij dakpannen valt hem na. Ze kletteren kapot op de grond. Een gil ontsnapt uit zijn keel. De gil van Pieter volgt.

Nog net slaagt Erik erin om de dakgoot vast te grijpen. Daar hangt hij, in het donker. Een heel eind boven de grond. Met allemaal kapotte dakpannen ergens diep onder hem. En een doodsbang broer, die helemaal niets doet, boven hem.

Daar staat hij, de schijtebroek. Het is al een wonder dat hij bij het raam durft te komen.

"Help mij dan." De vingers doen pijn. Nog even en dan moet Erik loslaten. Hij zal op de grond vallen. Met een beetje geluk alleen zijn beide benen breken.

"Wat vreten jullie uit!" schreeuwt de stem van pap. Pieter is al bij het raam vandaan. Pap komt naar buiten. Heel langzaam kruip hij naar de dakgoot en pakt Erik bij de polsen.

"Los!" De stem is kwaad. De vingers laten niet los.

"Loslaten jij, ik trek je omhoog."

Trillend staat Erik in de slaapkamer. Hij is koud, bang en opgelucht tegelijk. Pap trilt ook, maar meer van kwaadheid.

"Wat had dat te betekenen? Wou je al je botten breken? Zo idioot heb ik het nog nooit meegemaakt."

"Erik wilde kijken of er een spook was," snikt Pieter die op zijn bed is gaan zitten.

"Jazeker hoor. Een spook. Van de televisie, de computer of jouw bovenkamer? Zulk idioot gezwam." Pap kijkt noch kwader.

Mam komt ook al in de slaapkamer. Ze wil precies weten wat er gebeurd is. Ze gaat naast Pieter op het bed zitten en slaat een arm om hem heen.

"Erik kom hier," zegt ze zacht.

"Woehoeoeoeoeoeoeoeoeoe," gaat het buiten, net als mam de andere arm om Erik slaat.

"Het spook!" brult Pieter.

"Een kerkuil!?" roept mam blij. "Snel naar het raam."

"Je hebt gelijk," zegt pap, hij kijkt naar buiten. Erik gaat naast hem staan. Buiten vliegt een schim, hij is wit, spookwit.

"Woehoeoeoeoeoeoeoeoeoe, shiiiiiiiiiiiiiii."